

Олексій Кононенко

18+

Книга 1

Олеся Нова
Контрапунктний танець

Олеся Шпиди
Висхід

Олеся Шпиди
Експозиція
Найкраща
Легка ідея життя

Олеся Шпиди
Експозиція життя

Олеся Шпиди
«Танок»

Олеся Шпиди, про Південь
Найкраща ідея життя

Олеся Шпиди
Життя експозиція

Олеся Шпиди
Книга, яку обирають всім

Олеся Шпиди
Експозиція

Олексій Кононенко

**18+: Парафрази й
переклади. Книга 1**

«Фолио»

2018

УДК 821.161.2

Кононенко О.

18+: Парафрази й переклади. Книга 1 / О. Кононенко —
«Фолио», 2018

ISBN 978-966-03-8170-4

У книжці «18+» зібрані парафрази й переклади еротичних текстів майстрів слова різних часів з різних країн світу. Ці твори мають загалом схожу долю – свого часу їх забороняли, знищували, не допускали до читача. Авторів, ілюстраторів, друкарів переслідували, вони змушені були виїздити за кордон, декого навіть ув'язнили. Проте написане пером збереглося, було видрукуване, дійшло до наших часів. Якщо тексти друкувалися іншими мовами, вони мають повне право побачити світ українською. Отже, український читач може насолодитися еротичними творами Жана Лафонтена, Юрія Винничука, Олександра Пушкіна, Лесі Українки, П'єтро Аретіно, Джефрі Чосера та інших майстрів слова.

УДК 821.161.2

ISBN 978-966-03-8170-4

© Кононенко О., 2018

© Фолио, 2018

Содержание

Жан Лафонтен	6
Леся Українка	8
Юрій Винничук	13
Олександр Пушкін	53
Гавриліада	54
Кінець ознакомительного фрагмента.	58

Олексій Анатолійович Кононенко

18+

Книга 1

Парафрази й переклади

Якщо судити з літератури, то на Україні й діти не родяться, хіба що до капусти їх лелеки підкидають. Хай живуть і лелеки. Але їх мало, щоб забезпечити приріст населення. Тож нехай їм допоможуть письменники.

Юрій ШЕВЕЛЬОВ

Не існує моральних і аморальних книг. Книги написані або добре, або погано.

Оскар УАЙЛЬД. Передмова до роману «Портрет Доріана Грея», 1890 р.

Жан Лафонтен Кішка, яку обернули жінкою

У давнину один дивак
По вуха в Кішку закохався;
Без Кішки хлоп той аж ніяк:
Із нею спати укладався,
З одної миски з нею їв;
Дивак нарешті одружитись захотів.
Почав Юпітеру молитись – свято вірив, —
Що Кішку дівкою для нього оберне.
Юпітер диво відчечувив несмішне:
Дівцею постала Машка сіра!
Дивак на радощах заледь не збожеволів:
Цілує милу, пестить, обнімає,
Мов ляльку наряджає.
Та й наречена рада вищій волі,
Віддати й руку, й серце обіцяє:
Багатий наречений і не дід:
Журби немає, що не кіт!
Чимшвидше до вінця; хутенько обвінчались;
Гостей спровадили, нарешті, дочекались...
Кохану ніжно роздягав,
То пальці, то вуста, то шийку цілував;
Вона його до себе пригорнула,
Аж раптом вирвалась, майнула...
Куди ж? – під ліжком миша зашкреблась.

Природну схильність витравити зась.

Київ, лютий 2017

Леся Українка Вороги

*Може б, хто послухав казки?
Ось послушайте, панове!
Тільки вибачте ласкаво,
Що не все в ній буде нове.*
Леся Українка. Давня казка

* * *

Fiat lux! (Лат.) – Хай буде світло!

*– Не життя! Пекельні муки!
Каторгу сама обрала... —
Жінка в розпачі німому
На кушетку майже впала.*

*Миготить в каміні вогник...
– Господи! Життя нікчемне!
Молоді найкращі роки
Змарнувала я даремно!*

*Чоловік – сама відраза —
В нервах відміряє кроки.
Співчуття в очах немає,
Лиш неспокій і морока.*

*Зупинивсь, торкнувся грубо:
– Врейти-рейти, облиши цю драму:
Твоя поза – сміх та й годі,
Що це коїться між нами?!*

*Поговоримо по-людськи,
Чи на те не маєш волі?...
Сіла з переляком в оці,
Майже мов школярка в школі.*

*– І при чім тут моя поза?
Що за дурість з твого боку?
Його ніби перемкнуло:
– Знов одна і та ж толока!*

*«Собі каторгу утнула», —
Ти знервовано торочиши.
Як себе я запитаю
Про те ж саме... Можу. Хочеш?*

*Одне одного, ти згодна,
Ми лиш мучили з тобою,
Чи не краще...
Вона далі:
– Розійтися стороною?*

*Ну, звичайно, легше всього
Змучити і розтерзати,
Потім: «Ти вже не потрібна!»,
В очі «Геть іди!» сказати...*

*– А який ти бачиш вихід,
Як, скажи, нам далі бути?...
Що ти скиглиш і белькочеш?
Я не те хотів почути!..*

*Поступки і вимагання,
Скарги, закиди, вимоги —
У сльозах все потонуло...
– Це не вихід, ну їй-богу!*

*Що нас зв'яже? Не діти,
В цім обоє обережні.
І звичайно, що не гроші,
У фінансах незалежні, —*

*Чоловік як міг старався
Зберігати спокій в мові, —
Про кохання, – засміявся, —
Смішно вимовити слово.
– Сміх твій зовсім недоречний, —
Жінка з місця підхопилась. —
Я це слухати не можу! —*

І в кімнаті зачинилась.

Чоловік старався, кликав —
Марно... Сів біля каміна
І поринув у задуму,
Склавши руки на колінах.

Вони з першого знайомства
Між собою не мирились.
Насміхались, збиткувались,
Сперечались і сварились.

Він сказав їй: «Хай це смішно,
Але – я люблю вас, пані!»
– *Якщо смішно, то навіщо
Ви освідчились в коханні?!*

Різко, рвучко повернулась,
Мить – і вибігла б із зали...
– *Пропоную руку й серце!*
Згодні?
– *Так!* – і заридала.

Цілий день його по тому
Навіть чути не бажала.
Ну, а далі в спілкуванні —
Язики, мов гострі жала.

Одне одного шпиняли
Наодинці і на людях.
Навіть думати не сміли
Те, що хтось когось не любить.

Було важко уявити,
Як це раптом – розійшлися.
І з іронією, в кпинах
Під вінцем в сім'ю сплелися.

Ї «*каторга*», як вона каже,

З того часу потягнулась...
У задумі й не побачив,
Як дружина повернулась.

Хоч заплакана і зблідла,
Але вдивовиж спокійна.
– *Ти правий, нам жити разом*
Неможливо, безнадійно...

Він від голосу здригнувся...
– *Якщо ти мене не терпиш!*
– *Хіба я казав подібне?*
– *З пам'яті цього не стерти!*

– *Ти слова мої правдиві*
Повсякчас перевертаєш!
– *Але не у словах вся справа,*
Ти це сам прекрасно знаєш!

– *Ні, це ти мене не терпиш!*
Знов неправда! Знов ти крутиш!
Це тобі я нетерпимий!
В мене свідки! В мене люди!

Ти завжди мене терзала,
Ти в стосунках наших зрада!.. —
Він злостився і лютився,
І доводив свою правду.

Здувся. Змовк. Вона зітхнула:
– *Суть не в тому... Безвідносно,*
Хто з нас більше винуватий, —
Жити далі так незносно!

Точимо, немов гадюки,
Одне одному отруту.
Цю комедію, це глупство
Слід скінчити і забути.

– *Шлюб – комедія?! Дивуюсь! —*
Він у відповідь завівся: —
Де твоя порядність, жінко?! —
Захлинувся, розізлився.

Розсварилися до краю,
Звинувачення – жорстокі.
В сварці слів не добирали
Й розійшлися в різні боки.

Наче зовсім божевільні,
В лайці мірялись, змагались.
Все частіше і частіше
Такі сцени повторялись.

Якось втомлені, безсилі
Від лайливих слів і рухів,
Він очима вп'явся в книгу,
Вона голку взяла в руки.

Боячись нової бурі,
Від яких вкінець втомились,
Кожен, ніби в шкаралупі,
Причаїлись, розчинились.

Раптом в тиші ненароком
Він поглянув на дружину.
Їхні погляди зустрілись —
Очі в очі – в ту хвилину.

Окрім сліз в її очицях, —
Де та ненависть поділась, —
Лиш печаль і навіть ніжність
Несподівана світилась.

– *Де твої думки літають?*
Про що думаєш? – спитався.
Так це ніжно прозвучало,
Що він сам не сподівався.

– *Ми повинні розійтися,*
Так, мій милий, розлучитись... —
Знітилась, почервоніла,
Він підвівся, заточився.

Підійшов, руки торкнувся,
Душу злість не переїла.
Ніжно, ледве чутно мовив:
– *Так... Розлучимося... Мила...*

Багрин – Київ, березень 2017

Юрій Винничук Житіє гаремноє

*І знову тиша.
Ховрашок перебіг стернею.
Та на далеких хмарах
безстидна райдуга розкрилась.
Упершись ніжками у порині світу,
назад вона на руки перекинулась
і, так легко дугою вигнувшись,
як міст, вигнувшись передом до блакиті,
гола тремтіла.
Немовби й дивиться,
а хитрий сміх кирпатий
на самих кінчиках здивованих грудей опуклих
танцює, танцює,
м'яко передається на живіт
і там десь западає
в тьмяно-фіалковий у чорний трикутник...*

Павло Тичина

* * *

На одній з книжкових виставок турецькі колеги-видавці зацікавилися «Житієм гаремним», що його dopravив до українського читача Юрій Винничук. Коли вони дізналися «що й про що», відкрили очі нам на те, що султан Сулейман свого часу завішував щоденники коханої Роксоліани, і люб'язно надали нам той віршований текст. Отож, маємо нагоду вперше познайомити читача з писанням Настасії Лісовської у віршах султана Сулеймана.

Я є Лісовська Настасія,
рекома Гасекі Гуррем.
Складу писання, як умію,

про невідомий світ – гарем.
Юе-єм дружина Сулеймана,
господаря мого, султана, —
Господь так, бачите, вчинив.
Читала я грекинь писання
і сарацинок – про кохання, —
які дійшли із давнини.

Подібного не зустрічала
в русинській рідній стороні.
Отож, щоб люди тайну знали,
сказати випало мені.
Пишу про житіє гаремне —
Мій труд, я певна, недаремний —
списати любощі не гріх.
Хто знає грамоту, читайте,
розпусту в цьому не вбачайте,
лиш втіху і любов для всіх.

1

О тім, як попала я до Константинополя

Отож, почну розмову з вами...
У розпачі, в журбі, в сльозах
разом із іншими бранцями
мене купив Кирей-мурза.
Тяжке то було мандрювання
(це нині вже легке писання).
Коли ми вийшли на Дунай,
на валку кинулись гайдуки,
турчини ж швидко зброю в руки —
де ті гайдуки? Аж гай-гай!

Мурза сказав мені в Сучаві,
що відвезе до короля.
Відтоді у моїй уяві
убралася у квіт земля.
«Не на базар, як інших бранок!...»
Далеко двір і дім, і ганок...
Константинополь видно з гір —
величне, горде і красиве,
славетне, світле місто-диво
у вечорінні тішить зір.

Із мінаретів муедзини

змагалися у голосах.
На килимках і на хустинах
заклякли турки в молитвах.
(І нам так доведеться, звісно...)
Нарешті вїхали до міста,
за нами темна ніч повзе...
Мене і панну світлокосу
в палац поторохтіли возом...
Що завтра ранок принесе?

А вранці ми були товаром,
я навіть не згадаю де...
Неначе двох овець з отари
нас викупила валіде
(це мати короля турчинів).
Нас двоє. Молоді. Невинні.
В кареті пишній – на майдан,
у супроводі – до покою.
Ми трохи злякані обоє...
Там нас зустрів гарнезний пан.

І я туй-туй була би-м впала.
Мурза шепнув: «То не король...»
Ми з ним утрюх. Велика зала.
Він старший євнух. Що за роль?
Ставок у залі. Квіти. Птахи...
Наказ віддав: «Скидайте лахи.
Огляну, може, який гандж».
Я, як і подруга, злякалась,
ні перед ким не розбиралась...
Він повторив, та грізно – аж!

В одних сорочках дриготіли...
Він: «Далі! Кидайте на діл!»
Дивився довго, мацав тіло,
вертів обох нас, як хотів.
Велів схилитися уклінно
й покласти руки на коліна...
О жах! Сідниці розчепив...
(Це ява! Це мені не сниться!)
Спитав Мехмед: «Єсте дівиці?»
І зовсім близько підступив.

Мабуть, на слово не повірив.
Який ще сором? Пожалій!
Усьому має бути міра...
У цноту пальцем! Боже мій!
Та суне глибоко, до болю,
пручатися – не моя воля...

До крику пхає, вражий пан!
Киває схвально – все, як треба...
Хай мя Господь прихилить Небо,
корюсь – така моя судьба.

В долоні плеснув, стрельнув пальцем —
з'явилося кілька невіст.
Дали шовкові накривальця,
малі й тоненькі – не на зріст.
Невісти чемні були з нами,
вели нас довгими сінями —
з покою пара, теплий дух.
Замість долівки йду у воду —
не бачила такого зроду...
Аж біля мене жвавий рух.

Мене і Гальшку терли, мили
невісти (хай їм довгий вік).
Ми на той час не мали сили,
вже втратили годинам лік.
В сорочки вбрали незабаром,
в дзьобаті капці і шальвари
і до покою відвели.
Низенькі ліжка, чисті шати,
смаколики і фрукти... Спати!
Ми впали в ліжка – не лягли.

2

Як-єм побачилася з султаном

В Константинополі чужому
зайнявся сонцем третій день.
За ніч ми переспали втому,
аж ось – в покої валіде.
І стіни, й стеля різнобарвні,
вбирають очі шати гарні,
фонтан відрадно струменить...
Огрядна мати Сулеймана
нас, напівлежачи, з дивана,
всіх оком оцінила вमितь.

Султан вмостився на канапі
для нас, невірниць, – певний знак,
(ох, скільки буде ще тих знаків) —
султану показатись всяк.

Одна йому варила каву,
ще дві махали пір'ям з пави.
Мені ж він очі засліпив,
коли поглянув – серце стало,
я заточилась, ледь не впала,
сам вчасно тацю підхопив.

Тихцем спитав: «Як її звати?»
Мене? О Господи еси...
Тим часом пильнувала мати,
кого із нас відзначив син.
Ще раз на мене подивився
і сам неначе засвітився —
я поклонилася на те.
Сочився шепіт з усіх боків:
«Он та, що впала йому в око...»,
а по-турчинськи я – «гезде».

3

О понівеченню цноти

Раненько нам музики вчулись
із далини й дівочий спів.
Ми із постелі стрепенулись,
поснідали удвох без слів.
Ці наші вправи були вчасні,
якраз нас повели до лазні.
Тут юж чекав Мехмед Саїд.
Велів нам євнух оголотись,
в коліна стати й нахилитись...
Йому до шмиги був наш вид?

Чи він ізнов нас оглядає?
То вже дивився... Але ж ні!
Щось у соромне місце пхає,
у дупу – Гальшкі і мені!
«Не бійся! – вчить Саїд сердито. —
Зсередини слід вас помити,
повір, потреба в тому є!»
Води, що запах ружі мала,
мені до черева наляляли —
ось лусне все нутро моє!
Аж треба сісти на гладущик
і виляти... Зворотний труд.
А струміль з мене дужче й дужче...

А встидно як – навколо ж люд!
Так нас зсередини помили,
але на тому не скінчили,
зо п'ятеро невіст-дівчат
ізнов у воду нас друляли,
старались, мили-вишкрібали
довгенько, з голови до п'ят.

Саїд нас після обдивився —
в руці кривий гострезний ніж.
До мене близько підступився...
Куди мені втікати – ріж!
Аж раптом він без остороги
узявсь мені голити ноги,
дістався врешті живота.
Уміло стегна розчепірів,
ой, матінко, Господня віра —
Мехмед ножем мій спід дістав!

Як він упевнено старався,
упорав пахвини ножем.
Ніхто мене так не торкався,
у тілі щем і в серці щем.
Відтак, поголена, гладенька,
мов немовля з утроби неньки, —
я знов у руки до невіст.
Вони, сердешні, рвали жили,
чимось духмяним намастили,
усю, як є, у повен зріст.

По тім вищипували брови,
старанно малювали лик,
щоб виглядала гонорово,
султан – великий чоловік.
Дали вапна – білити зуби,
дивлюсь в люстерко – мило, любо.
Нарешті гарно одягли —
у шовк, перстені і коралі —
немовби ми найперші кралі,
ще й в коси бісер заплели.

Повів Мехмед мене за руку.
А Гальшку?... Каже: «Прийде час.
Та веселіше! Не на муку
невісти готували вас!»
Я до покою йшла без страху.
Ось постіль під сукняним дахом,
та справна ж, нене, вздовж і вшир.
На лютнях тихо панни грають,

у глеках дивні квіти мають
і запахів духмяний вир.

Після вапна діймала спрага,
з горнятка випила вина.
(Ні, аж ніяк не для відваги...)
Недовго я була одна.
На ліжко тільки лиш присіла,
стояти вже було несила.
(Яка ж мене чекає роль?)
Тихенько двері відтворились,
музики-панни підхопились,
то, ясна річ, прийшов король.

Вбрання ошатне, в гаптуванні,
не набагацько вищий мя.
Усміхнений, в очах бажання,
за плечі ніжно обійняв:
– Здається, я прийшов немарно,
не сподівався, що така гарна...
– Таких ти маєш не одну!
В гаремі скільки он чекає...
– Ні-ні, таких, як ти, не маю...
Притяг до себе: «Сядьмо... Ну...»

Не було в ньому повеління,
уста припали до моїх,
язик мі ластив піднебіння,
я відчувала, то – не гріх.
То ласощі, а не тортури...
Він ловко розпустив очкурник,
за мить я – гола, без шальвар.
Кошулька на шальвари впала...
В розкішниці грасує палець...
Із вуст в уста п'ємо нектар.

Я схлипаю, чи лютні звуки?...
Король із себе одяг зняв
і межі стегна мою руку
собі упевнено поклав.
Під пальцями щось розросталось,
я притягалась і лякалась,
що за створіння у руці?
Його побільшення й здригання
доводило до помішання...
В яку той пуплях мітить ціль?

Присіли. Знов вуста вустами
Знайшов. Його тугий язик...

Що далі відбувалось з нами...
Зі мною... Він такого звик.
Тоді я вся була в знеможі,
В його спокусливій облозі,
Який там опір?! Яке «ні»?!
В покої тихо лютні грали,
Його вуста мене втішали
Усю, від голови до ніг.

Він цілував і шию й груди,
до корчів пестив мій живіт,
а пальці проникали всюди
і ворохобили мій спід.
Султан на хвилю не спинявся,
язик до пальців приєднався
і розгортав мі пелюстки.
В омлітті дикім я стогнала,
султана міцно притискала...
Він мій! Віднині на віки!

Він входив. Я не боронила.
Немов слонова кість, важке,
в розкішницю... Приємно в тіло...
Зі мною щось таке! Таке!..
Смоктав мої вуста шалено,
вривався з силою у мене...
Я мов звіря на вівтарі,
а він, немов різник офірний,
мя роздирав, боров надмірно,
дівочу цноту не беріг.

Нарешті корінь той жахливий
заглибився, в мені проріс.
Я з болю скрикнула чутливо
й омліла у потоці сліз,
Й отямилась від того болю...
Його оруддя для двобою,
його велика булава
мене довбала, розтинала,
я в прірву падала, вмирала,
ковтала сльози і слова.

Правитель рухавсь вділ і вгору,
«О Магомет! Расул!» – кричав.
І до останку мене порав,
здавалось, серце добував.
Ізнов я омлівала знизу,
ізнов летіла в млаку сизу...
Аж – стогін... Струмінь у нутро...

Здригнувсь в мені... Ліг опліч мене...
Скінчилось мордування... Нене!
А чи не буде більше спроб?

Зненацька тихий стукіт в двері,
султан гвалтовне до дверей.
То, може, заклик до вечері,
мо', хто султана забере...
На мене глянув, засміявся:
– Емір один там збунтувався.
Я мушу їхати відтак.
Всміхнулась, на відхід кивнула,
згадала Господа й заснула...
Що ж, бунт еміра – добрий знак.

4

О забавах гаремних

Жила у чотирьох покоях,
журилася на самоті.
Було у мі невільниць двоє,
але ж то подруги не ті,
хоч і мастили, і купали,
й по сніданню в саду гуляли...
Аж якось євнух вість приніс:
«Для деяких жінок султана
увечері забава знана».
Мя барзо втішила та вість.

Для королівських жон в покої
все облаштовано, як слід:
Солодке, фрукти і напої,
вина немає, тільки мід
(не заборонений Кораном).
На лютнях тихо грають панни,
в легких постілках пух м'який.
Ми врешті з Гальшкою зустрілись,
любенько поруч примостились,
якраз на відстані руки.

Всі решта – македонки, сербки,
боснійки – можна зрозуміть.
– Попробуй меду, він не терпкий, —
шепоче Гальшка, – можеш пить.
Легким від меду стало тіло,

неначе ось би полетіла.
Прислухалася до розмов:
– Жінок в гаремі зо три сотні...
– Всі по-жіночому голодні...
– У кожної гаряча кров...

До мене мовили зі сміхом:
– Ось, розкажи, як пан ходив
до тебе... Гальшка ще без втіхи,
їй ще не випало тих див...
Я розказала всім про пана.
– Тепер нехай розкаже Дана,
у неї прикрий був похід... —
До сербіянки повернулись.
Та мимоволі осміхнулась:
– Моя пригода – то не мід.

5

О тім, що сербіянка вповіла

Коли мя турки полонили,
то я собі дала обіт:
аби наруги не вчинили,
вірву вервечку юних літ.
Та лиш король з'явивсь в покої,
все відійшло само собою...

Спокійний королівський вид,
присів опліч, узяв долоню,
спитав привітно, наче доню,
про мої справи, про мій рід.

Я ж повелась без пошанівку...
Він більш нічого не питав,
ураз схопив мене, як дівку,
упився у мої уста.
Не сполошилась – розгубилась,
у голові все закрутилось,
він мої перса оголив
і тішився, і забавлявся.
«Які чудові!» – дивувався,
пупінки пальцями крутив.

Зарум'яніла, запашіла,
та все ж опанувала страх,
оговталась, відсторонила,
заледь не біла по руках.
Король умить на ноги скочив:
– Невдячна, бачите, не хоче!
Ти проти волі пана йдеш?!
За твої штучки, маєш знати,
велю такої хльости дати —
себе на ноги не зведеш!

По грозьбі сів, взяв на коліна,
до себе мя усю притис.
Мій послух спротиву на зміну
вдоволення йому приніс.
Від персів руку незабаром
запхав король мені в шальвари,
тут я уперлась зо всіх сил...
Король підвівся, оком блиснув,
в свисток, що був на пасі, свиснув:
– Ну що ж, пощади не проси!

І враз ся двері відчинили,
два євнухи через поріг —
немов хто лив на них чорнило —
з гудзами принесли батіг.
Ті євнухи, мов чорні круки,
мене за шию і за руки
лицем униз поклали вмить.
Король для ліпшого удару
задер кошульку, здер шальвари
і заходився мене вчить.

Шмагав безжально. Я кричала.
Та він на теє не зважав.
Оті гудзи, як гострі жала...
Задовольнився. Запитав,
чи я осмілюсь на супротив?
Я не могла відкрити рота,
а він, немов той бузувір,
ні хвильочки не став чекати,
узявся знов мене хльостати:
– Відовчимо таких манір!

Я викрикнула обіцяння,
що буду слухатись у всім.
Відразу припинив знуцання
і біля мене поруч сів.
Спровадив євнухів з покою,
та й взявся бавитися мною,
немовби перед цим не бив.
То цілував від сліз доріжки,
то пестив груди, руки, ніжки,
й між стегна руку запустив.

Найпотаємніші дороги
йому відкрилися в мені.
Велів: «Розсунь сильніше ноги!»
Я ледь не вигукнула: «Ні!»
Він грубо й грізно зауважив:
– Ти яким правом легковажиш?!
Такий напав мі переляк,
що стегна миттю розтулились,
я вся, як є, йому відкрилась...
А як було мя бути?... Як?

М'яким пушком король ся бавив
спочатку... Взяти де тих сліз?...
Аж пальці поміж варги вставив
і нагло далі й далі ліз.
Втискався в опір. Я кричала.
Він стегна розчепив як міг...
І раптом... Мусив зупиниться:
– О Магомет! Ти ще дівиця?!
Для кого ж муж тебе беріг?

Чому про тайну сю мовчала?
– А хто мене про те питав?
– У тебе муж, мені казали...
– Аби хто долю мою знав...
Мій муж з весілля – до опришків,
я – слідом в гори тишком-нишком...

Так мене муж і не спізнав...
Як вояки його забили...
Твої. Мене ж бо полонили...
Яка у тім моя вина?

Я у невольницях у тебе!
– Ні! Будеш ти мені жона!
Вчиню негайно, нині, треба,
пізнаєш розкоші сповна,
на що твій чоловік не здався...
Король хутенько розібрався,
мя бити горілиць поклав,
свій пакіл межі ніг направив,
рукою варги мі розправив...
Аби ж мене не розтерзав!

– Не буде болю, – заспокоїв, —
я бачу, нині страх – твій діл.
І сміло сильною рукою
в розкішницю направив кіл.
Не кіл – оглобля! Боже! Люди!
Їй затісний палацик буде!
Та вперся пан – не зворухнуть.
Руками всю мене обплутав,
не розірвать гарячі пута,
ні ворухнутись, ні дихнуть.

Як тісно пакіл той заходить!
Чим закінчиться мука ця?
Ще глибше... глибше... біль підходить...
Аж ось він вдарив до кінця!
Звершилась королівська воля,
не чув правитель мого болю,
пробив, протиснув, поборов.
Король був звіром, пресом, міхом...
Із піхви королю на втіху
на ліжко пролилася кров.

Ви, як і я, той біль терпіли.
Ви, як і я, тут є без прав.
Мені не те пекло-боліло,
а те, що пан мя гвалтував.
Брав нагло, силою, безжально,
глумивсь без пестошів, навально...
А чим скінчилось? Як у всіх.
Розкішний стогін. Дріж по спині.
Кіл вже не кіл – слимак у слині...
Такий простий кінець утіх.

Король спочив на моїм лоні,
підвівся, встати допоміг,
вказав на докази червоні
в постелі і промовив мі:
– Гаптований ім'ям коханим
цей адамашок завтра рано
в покої буде на стіні...
Невільниці прийшли за мною,
мене відвели до покою,
і я забулась уві сні.

Той день до вечора проспала,
не вам казати про мій стан,
аж тут невільниця сказала,
що по вечері прийде пан.
Знов мене мили і чесали,
як водиться, приготували...
В той вечір пан був не такий.
Він цілував мене одмінно,
вуста, і груди, і коліна...
А я не гралась в піддавки.

Не піддавалась, віддавалась.
Якісь небесні почуття!
Отак уперше я кохалась.
Незнаний досі смак життя!
Він входить... жадібно... до краю...
Я розкриваюсь... я приймаю...
Ми заплелись... переплелись...
І вибухнули... і знемога!..
Як я колись жила без цього?
Яке нудне оте колись!

Мій пан ще деколи приходив
на моє щастя... Та, проте,
із часом всі його пригоди
на інших перейшли гезде.
Вже кілька місяців минуло,
я тії розкоші забула,
си місяця-м не могла знайти,
на свою долю нарікала,
щоночі нудилась, чекала...
Хто допоможе мені з тим?

Безсонні ночі... Смутні ранки
до вечора... Сумна доба...
Я запитала у гречанки:
– Чому король мі занедбав?
– Як булава його шукала

утіх, ти скрізь її пускала? —
Гречанка зразу напрямки, —
Поміж сідницями є лазик...
Туди він входить не відразу,
зате опісля смак який!

Розкішниця доверху міхом,
ти втішила її сповна,
та є ще місця для втіхи,
і втіха й цнота не одна.
— А ти сама усе пізнала?
А ти султана скрізь пускала?
Вона лиш оком повела:
— Розмови — то лише розмови,
хай з паном будуть гарні лови,
я не бажаю тобі зла.

— Та потаємна друга цнота,
що ззаду, — теж хіба вівтар?...
Звіриний скік проти природи!
— Жіноче тіло — Божий дар!
І кожен муж ним розкошує.
По черзі наш король полює
за кожною із трьох яскинь.
— Ще й третя є?! О Боже правий!
Де ж мені знати ті забави?...
— Повім тя. Сумніви відкинь.

Коли король тебе голубив
і прутнем біля вуст водив,
що ти робила, моя люба?
— Молилась, Боже відведи!
Вуста стискала... Відвергалась...
— Отож, голубко, дочекалась,
що пан тебе відсторонив!
Дурниці всі твої чесноти!
Ти прутень той візьми до рота,
будь, як з малятком, ніжна з ним.

— Чому ж король не напоумив?
— Він один раз тебе навчав!
Ти мала б після того тлуму
сама дійти усіх начал.
Та не журись, я все владнаю,
про тебе пану нагадаю.
Ти же-сь на все готова юж?
Повім йому, замовлю слово...
Мя страх обняв: «Я не готова!»
— Тоді сама тягни той гуж!

– Ой! Ліпше свого пана волю, —
(я знудилась, уся тремчу), —
Гречанко, чуєш, таки вволю,
скажи йому, щоб він почув.
В чеканні день і ніч минули.
Ще день... Надвечір я почула
знайомі кроки. То – султан!
Прийшов привітний до покою:
– Час марнували ми з тобою...
Зі мною знову був мій пан.

Він розібрав мя, розпалився,
всі мої пишності хвалив,
зі мною у єднанні злився,
аж раптом... Сам себе спинив.
Підняв із мене спрагле тіло,
мя на живіт поклав уміло,
під лоно яську підмостив —
сіднички вище піднялися —
розсунув стегна, обдивився
дорогу, де ще не ходив.

Відчула прутень біля цноти.
Приємність. Юж на мене ліг.
І силився проникнуть, доти
ковзнув в розкішницю між ніг.
Тоді, щоб подолати спротив,
змастив шербетом тую цноту,
спочатку палець пропихнув,
а попри палець булавою
протиснувся затятий воїн,
але до краю не проткнув.

– Натужся, ніби проти мене,
Напруга хай зійде на ніг...
Сопів, покусував рамена,
нарешті прутень весь в мені!
Тремтіла, билася, дрижала —
такого досі я не знала-м,
по спині череда мурах!
Подушку в рот, щоб не кричати,
та врешті мусила волати —
хай чують по усіх світах!

– Кричи! Ніхто не порятує! —
Мене під'юджував король, —
Всі цноти я твої сплюндрую,
утішишся, лише дозволю...

Він гвалтував, гарчав, щасливий,
мов кінь надміру норовливий,
до лона руку мя запхав.
А я ся попід ним кидала,
нечувано розкошувала...
Отак він другу цноту взяв.

А третю цноту іншим разом
узяв вигадник до забав.
На мене верхи всівся плазом,
між перса прутня мі поклав
і шоргав. Запахом п'янило.
Руками прутень обхопила,
немов сопілку оплела
і нігтиками фалювала,
стискала, плід отой лизала,
до розпашілих вуст взяла.

Він бився мя у піднебіння,
здригавсь, бубнявів на вустах, —
яке блаженство, вознесіння, —
він в мене в роті виростав.
На язика робив наскоки,
крутивсь, метався на всі боки,
немов татарин воював.
Я пестила його сідниці,
султан згори волів дивиться
і глибше прутня заганяв.

Я ластила його і ссала,
нас ніби янголи несли.
Я ледве дихання тримала...
Аж між вустами теплий плин.
Не стрималася, щоб вернути
йому те на живіт, на прутень...
Зганьбилась пану на злобу!..
В сльозах пробачення просила...
Дверима гахнув що є сили
і від тих пір мене забув.

6

О забавах гаремних

Лиш сербіянка закінчила,
одна з білявок враз по тім

привести євнухів веліла
для утішання спраглих дів.
Гладенькі, ситі, безволосі, —
напевно, знали, як велося, —
шальвари вниз спустили юж
і дівам прутні показали,
лиш прутні, бо калитки втяли,
а без калитки – то не муж.

Жінки шальвари поскидали,
руками ластилися скрізь,
а євнухи їм цілували
все тіло до соромних місць.
Мені кивали, та даремно.
То не природно, неприємно,
ті прутні не підніме й сталь.
Для мене євнухи – каліки,
лиш тінь, подоба чоловіка,
у мі до них відраза й жаль.

Жінки юж до розкішниць клали
шербет і підливали мед.
Їх вправні євнухи лизали,
бо все те знали наперед.
Жінки звивалися, казились...
Підпила Гальшка веселилась:
– В цих прутні, най їх біс бере,
а в інших хлопів інша мірка —
немає й прутнів, тільки дірка
і рурка в чалмі для потреб.

Я не казала їм огуду,
леч підвелася і пішла.
Ніколи з євнухом не буду,
щоб мені доля не сплела.
Ще потім я таке дізналась —
жінки без євнухів вправлялись,
собі такий робили чин —
служницям в пояс гриб в'язали,
і ті їх в русі вдовольняли,
а гриб той із країни Чін.

Якось увечері незвана
(всоталася легка, мов тінь)
до мене сербіянка Дана...
– Не знудилась на самоті? —
Спитала ніби для годиться. —
Мені, як і тобі, не спиться...
Із гордощів не проженеш?
Же ся намірила лягати? —
Взялась одержу розпинати.
– Чи ти стидаєшся мене?

– Ні... Що ти... – Опір не чинила.
Що далі й буде поміж нас?...
Вона мі перса оголила,
прицмокнула: «Прийшов наш час!
Чудніших кшталтів пошукати...»
Я їй дала шальвари зняти.
– Ляж на постіль, – сказала мі.
По тому сербіянка сміло
явила ніжне біле тіло,
хто б те побачив – онімів.

Мов мармурова римська краля,
з одержі вийшла, підійшла.
Богиня красна, німфа, ляля...
Лягла до мене, обняла.
Від поцілунків я горіла,
вона ж усім тремтіла тілом,
вуста вогнем пекли вуста.
Мя так жінки не цілували,
хіть розбирала, роздирала,
язик у роті лоскотав.

Без чоловіка жінці скрушно
(Давно з султаном не була).
Я не лежала безпорушно,
я теж до пестошів вдалась.
Великі груди сербіянки
були для мене, мов приманка,
йшло до сильніших починань.
На персах пуп'янки стверділи,
я прагнула її, хотіла...
Це найдивніше із бажань.

Долоні ластили все тіло,
пощипували мій живіт...
– Ти ще невинна, – шепотіла, —
тобі всього пізнати слід.
Ти і приємна, і привітна,

волосся в тебе оксамитне
там, де кохання таїна...
А пальці терли, напірали,
щораз все більше розкривали...
– Святиня Венус ще тісна...

Я виструнчила-м ся гвалтовно,
мя обіймав гарячий жар,
тремтяча, збуджена, безмовна,
коханням втішена душа...
Заслони рук відсторонила,
яскиню всю мою відкрила,
розвівши стегна на розмах...
– Яка троянда! Скарб розкішний!
Не цілувати її грішно... —
Й вустами впилась мені в пах.

Язик ся рухав неймовірно...
Мою долоню притягла
собі до піхви... Я покірно
під її владою була.
Моя принада пружна й стисла,
її – широка і обвисла,
із патокою через край...
Мені на палець настромилась,
я піддалась, не боронилась —
то був її утішний рай.

Аж захлиналася від шалу...
В моїй долоні теплий сік...
Зітхнула й мі у ноги впала...
Я втратила хвилинам лік.
Якась згрізота, спустошіння,
Ані приємного омління,
Ні піднесіння до небес.
Ця жінка королем забута.
Я ж мушу короля здобути!
У кожної із нас свій хрест...

8

О тім, як провідала мя королівська мати

А якось королівська мати
зайшла вечірньої пори.
Вельмиповажна і пихата...
– Що, з євнухами не до гри? —
ув очі прямо запитала.
– Не хлопи то, – я відказала, —
вони бридкі навіть у сні.
Кивнула схвально: – А чи знає
ця діва, що перебуває
тут тільки завдяки мені?

– А я була-сь леч певна в тому,
що мене євнух відібрав...
– Хай буде те тобі відомо —
без мене тут не чинять справ.
Нікому в світі в жодній мірі
король ніколи не довірить,
мій син мене боготворить.
Я вже стара – у тому діло, —
тому таку б знайти хотіла,
що мене зможе замінить.

Юж кожен чоловік бажає
такої жінки віднайти,

яку від мами відрізняє,
щоб з нею спати... Знаєш ти,
що зразу впала мені в око,
розумна, вправна, без мороки,
бо-м щось незвичке є в тобі.
Ти королівна в своїй статі,
отож, і мусиш нею стати,
я допоможу, далєбі.

Я маю вплив і маю змогу —
достатні речі на мій вік.
Я старша і навчу такого,
щоб тебе слухав чоловік.
Щоб ти найвищу мала владу...
Я піддивлялась – це не вада, —
як ти була із королем.
Тендітна, зваблива, невинна...
Час промайне – народиш сина,
ми його гідно наречем,

щоб став султаном після батька...
– Та ж у султана є сини!
– Пусті невігласи! Безхатки!
Не годні правити вони!..
Як я дісталась влади? Слухай.
Та серцем чуй, не тільки вухом,
бо це для тебе стежка теж.
Я хочу тішитись тобою...
Не тільки розумом-красою,
знаннями вгору проростеш.

9

Оповідь королівської матері

Я, діво, теж була товаром
(вже навіть в цьому ми зійшлись),
й мене купили на базарі
в Константинополі колись.
Зо всіх боків оглянув євнух,
в шатрі обмацав неприємно
усеньку, до соромних місць.
В палаці мя ніхто не рухав,
лише невольниць вправні руки
для пана готували мі.

Масили всю квітковим збором,
щоб як троянда пахла юж.
Король мене відвідав скоро,
повір, то був достойний муж.
Я є боснійка, діво мила, —
турецьку мову зрозуміла, —
розмовою із королем
гвалтовних починань уникла,
приготувалась трохи, звикла,
відволікала час... Але...

Король мя розібрав миттево,
поклав на спину, поруч ліг.
Я, знічена, в одежі Єви,
відчула руку поміж ніг,
і палець у моім причалі
все глибше приставав без жалю...
Я – в стогін, моє тіло – в тремт...
– О, руку забори – благаю!
– Дай поцілунок! – Обіцяю! —
Та знала – рук не прибере...

Розсунув стегна, хоч просилась,
та він повз вуха те пускав.
Чим більше я ся боронилась,
тим більше пан мі натискав.
Поклав на прутень мою руку
(ти знаєш, для невинниць – мука),
я руку вирвала-м... Простив.
Упертий, виджу, та не злиться,
бере го в руку й головницю
в гарячий вулик помістив.

Ще й пальцями розширив браму...
Зі страху плечі обняла —
скоріше б то скінчилось... Мамо!
Тісна яскиня, замала,
для прутня там вузька дорога.
Я зойкала, молила Бога,
а він вдаряв за дюймою дюйм.
Біля останньої опори
життя пирснуло ему впору,
він грав натхненно гімн життю.

Ніщо султана не спиняло,
слизьку капличку розширяв,
своїм міцним мужським началом
вдаряв – юж цілого загнав.
Звелась на ліктях, бачу з висі —

зіправді кучері сплелися...
– Мене ж не поголили! Ні!..
– Почуй, боснійко, моє слово,
коли яскиня однакова,
не дуже до смаку мені.

Казав (і рухався поволі):
– Розкішниці підносять так:
підстрижені, зарослі, голі —
щоб різні, мила, в тому смак...
Король те взяв, за чим приходив,
мені ж дістався в нагороду
через добу розкішний день...
Мій пан все менше був привітним,
бо-м тішила одноманітним...
Про інше взнала від людей.

Стара невольниця навчила
премудрощів усіх часів:
«У всьому, що б ти не робила,
будь з мужем не така, як всі.
Про настрої марно говорити,
у всьому мусиш догодити,
але не зразу і не вмить.
Не трать ані хвилини всує,
ведись, що ніби він кермує...
Складна наука – догодить.

Навчишся. Ти неноровлива.
Аллах Великий ясно рік:
«Дружини ваші – ваша нива,
хай ниву оре чоловік,
коли захочеться». То просто —
стрічати пана треба постом,
до любощів не їж, не пий
і не відразу віддавайся,
вустами пести, забавляйся,
цілунків, діво, не жалій.

Цілуй спочатку вуха, шию,
а далі груди му цілуй,
допоки пиптики ствердіють.
Донизу потім попрямуї,
цілуй живіт, не рухай прутня,
бо тее руханне не путне,
юж межі стегна руш повзком.
Повідж: не рухавсь би в лежанні,
зближайся до налаштування,
поласти прутня язиком.

На нього сядь, як поласкаєш,
і погойдатись себе змусь.
Кажі, як добре, що кохаєш,
а потім знов візьми до вуст —
він має з того шаленіти.
Не забувай його хвалити,
він сам себе не піднесе.
Пишайся тим, що ти кохана,
кажі, що він є незрівняний,
леч ти для нього вчиниш все.

Випитуй го, чого він хоче,
кажі, що тільки забagne,
посеред дня, посеред ночі
все зробиш – хай лише мигне.
Проси, щоб грав, мов кобилицю,
при тім хай лається і злиться,
го іншим разом обзивай.
Від слів тих збудиться, побачиш,
повір мя, ти для нього значиш,
що він для тебе значить, знай!

Тя має збуджувати, діво,
все те, що збуджує його.
Віддай йому і душу, й тіло...
Чи чуєш ти мене, агов?!
Повинність в ліжку на приемність
перетвори. Тоді взаємність
для нього буде милий рай.
Абисте на сам верх підняти,
ти мусиш короля тримати,
мою науку пам'ятай!»

Я вся тремтіла від бажання,
коли до мі король прийшов,
звичайно ж – зайве одіяння —
опав під ноги легкий шовк.
Пахуча, гола, мов з купелі,
ішла повільно до постелі,
король мене очима пас.
Здригалось тіло до забави...
Він шепотів: «Це сон, чи ява!
Аллах з небес помітив нас!»

Король дивився пильно-ніжно.
Лягла. Немов шатер живіт.
Леч стегна розвела неспішно,
яскиня – орхідеї цвіт.

Недовго милувався дивом,
в цілунках викупав пестливо,
ліг біля мене горілиць
(бо я його про те просила),
струмів угору прутень-сила,
жадана паля для дівиць.

Я прутень узяла рукою,
легенько, порухом одним,
направила його до бою,
і він увесь у піхві зник.
Юж настромилась і гойдалась,
здіймалась вгору, опускалась,
із боку в бік, мов на стеблі.
Назад-вперед повільним рухом, —
мені на все ставало духу, —
а він стогнав, здригався, млів...

Я короля задовольняла
щоразу вправно іншим чином...
Тут королева замовчала.
Задумалась: – Ще є причина.
Хвороба грецька, мов навала,
Туреччину опанувала,
нашестья глупе і німе:
«Узимку жінка – щоб зігрітись,
улітку хлопчик – остудитись», —
як сказано в «Кабус-наме».

Усі султани так вважали,
а Баезід цілий гарем
завів, де хлопчиків тримали,
що спали тільки з королем.
Ті хлопчаки верхів сягали,
посади важні обіймали.
В ту пору кожен яничар,
звичайно ж, що значного чину,
побіля себе мав хлопчину,
щоб спав із ним (не як товар).

Моєму сину нецікаві
жіноподібні хлопчаки.
Як даш му сина – візьмеш право
на нього мати вплив такий.
Перед Аллахом всі в отвіті...
Чоловіки є різні в світі
і різні в світі є жінки.
Одні достойні, варті, сильні,
а інші – просто прах могильний...

Ось з книги мудреця думки:

«Вродлива жінка – юж, одначе,
могутні стегна – добрий знак,
важкі сідниці і гарячі,
красива талія, відтак.
Прекрасні руки, ноги, плечі,
гарненька шия, стан, до речі.
Коли наблизиться така,
то зачарує, як полюбить,
коли ж віддалить, то погубить,
вона живе не напоказ.

Немов шатер, як сяде гордо,
немов корогва, як лежить.
Сміялись часто їй негоже,
сміх без причини – глупа мить.
Такі не плещуть язиками,
не дружать з іншими жінками,
для неї в праві – чоловік.
З-за нього голову втрачає,
з його руки лиш їсти має,
йому лиш віддає свій вік».

Розумна діво, маєш знати,
король леч буде при тобі,
коли оці усі ознаки
врахуєш у своїй судьбі.
Візьми цю книжечку в сап'яні
про різні способи злягання,
вивчай абетку непросту...
– Та я ж не втямлю тут ні слова!..
– Від завтра будеш вчити мови,
а зараз прочитаю вступ.

10

О тім, що я ся довідала з книги «Сад розкошей»

«Сад розкошей» зоветься книга,
вона-сте для чоловіків,
та змістом і жінкам до шмиги,
знання із глибини віків:
«Щоб вдвох до любощів злягтися,
слід пахощами намаститися,
приємність в тому є обом.

Пограйся з жінкою, зневолюй,
цілуй повсюдно, не до болю,
все тіло ласти язиком.

Цілуй зсередини і зовні,
і лоно, й пуп'янки грудей,
вуста і шию, й перса повні,
покусуй – пристрасть підійде.
Як стегна зм'якнуть – зробиш сутне —
в гарячу піхву встромиш прутня,
так жінка досягне мети.
По тім не поспішай піднятиись,
слід різкості остерігатись,
здоров'я треба берегти.

Тепер про способи злягання
(я вся завмерла у чеканні...):
Юж перший. Жінка є на спині.
Піднімеш стегна. Межи них
встромляєш прутня до яскині
навпочіпки. То є для тих,
у кого розмір прутня путній.
У кого ж закороткі прутні,
юж другий спосіб в позі тій:
їй піднімаєш праву ногу —
до піхви правильну дорогу
іззовні прутневі відкрий.
Юж третій спосіб. Вводиш члена
до піхви – зверху чоловік, —
кладеш правицю на рамено,
під лікоть ліву, щоб на бік.
Четвертий. Ноги на рамена
ї в розкішницю вставляєш члена.
Юж п'ятий. Жінка вже на боці,
а прутня з усієї моці —
у піхву. Шостий є відмінний,
же ставиш жінку на коліна,
вклякаєш ззаду, як годиться,
обхоплюєш її сідниці,
великі пальці піднімають
сідниці і злегка стискають.
Юж сьомий. Жінка ся лягає
на правий бік і підібає,
як тільки може, ліву ногу
і відкриває ту дорогу,
в яку ти, сидячи на ній,
на її правому стегні,
заводиш прутня. Спосіб восьмий.
На спині жінка. Ноги босі —

на плечі. Ширше неодмінно.
Заходиш в неї на колінах.
На лаві жінка – юж дев'ятий.
Їй треба спину притуляти
до стінки, щоб зігнути ноги
в колінах, – прутню дати змогу
зайти. Про стіл іще не йшлося.
Це є таким десятий спосіб.
На спині жінка, на столі,
на плечі ноги – щоб врозліт,
ти в неї стоячи заходиш,
між варги в піхву прутня вводиш.
Юж одинадцятий. Береш,
же жінку на живіт кладеш.
Обов'язково під живіт
високу яську класти слід.
На ширину розводиш ноги
і граєш зверху до знемоги.
Дванадцятий. Тут стовбур треба.
Для жінки есте, не для тебе.
Вона на дерево зіпреться,
сідниці випне й віддається.
Тринадцятий. На спині муж.
Присісти має жінка юж
й на прутні юзити приємно,
приємність та обом взаємна.
Леч чотирнадцятий. Сідає
згори на прутня жінка знов
і просто ноги випрямляє,
належно, рівно, до основ.
П'ятнадцятий. Же муж на лаві,
чи в кріслі. Жінка для забави
йому на стегна має сісти,
щоб прутню легше було влізти...»

На тому читання скінчилось,
і Валіде собі пішла.
А книга в мене залишилась,
щоб я навчитися могла.
Малюнків в книзі було доста,
запам'ятати дуже просто,
це те якраз, що треба мі.
До євнухів не опускаюся,
науки любощів навчуся,
король до скону буде мій!

11

О тім, як-єм зазнала розкошей

Настав юж день – султан вернувся...
Скажи: «Нудила ся за мнов?»
На шию впала. Він затнувся.
Зраділа, що мій пан прийшов.
Же цілим тілом розпашілим
тулилася до его тіла,
в шальварах ворухнулась пліть...
Ось я вже гола. Ми в постелі.
Вуста біжать від п'ят до стегон.
Давно очікувана мить.

До піхви з соком воїн спраглий
припав, немов до джерела...
Чи є на світі інша правда?
Чи в кого ще така була?
В розкішниці його долоня.
В яскині палець. Я в полоні.
І дріж, і тремт, і стогін... Шал!
Нарешті прутень вглиб до краю...
Я з ним злітаю й опадаю...
О світку мій, дев'ятий вал!

Не стратила заледве тяму
на хвилях розкошей п'янкх.
В'юнкими ніжними ривками
я вислизнула з-під руки.
Вустами прутень відшукала,

кусала, цілувала, ссала
солодкий вишуканий плід.
Червоні губки розгорнула,
ледь те звірятко не ковтнула
з калиткою за ним услід.

Леч брала го все глибше й глибше,
він прослизав в мої вуста
і лоскотав мені обличчя
волоссям. Прутень виростав.
Була в жадобі спрагла, яра,
стискала в пальцях его ядра,
хай знає – я така одна.
Довкола прутня волосини
зривала. Він од п'ят до спини
напружився, немов струна.

Як подивилась на султана —
небачений, незвичний вид.
Леч попросила мого пана,
щоб він уклався на живіт.
Же я набрала зілля в жмені
і від сідниці до раменів,
соромним сидячи на нім,
втирала аромати в тіло —
го тіло, як вогонь горіло,
оба звивались, як в огні.

Розслабила напнуті м'язи,
погладила по рівчику,
Запхала палець, й другий разом —
він розкіш ще не знав таку.
В долоню втерла зілля згодом
(пан чула-м прагне насолоди).
Як він робив мі перед тим,
вкрутила руку му в сідницю,
немов цеберко у криницю,
і по зап'ястя зникла в нім.

Гаряче і м'яке відчула —
ні він, ні я не мали слів.
Юж горілиць перевернула —
король безвольно розімлів.
Все тіло его ся здригало,
я не спішила-м, зволікала,
мій пан постіль скородив в жмут.
Як солодко тим володіти,
кому вклоняється півсвіту,
і волю правити йому.

По тім закінчилось терпіння,
всмоктала прутень як могла,
ударив струмінь в піднебіння,
шербетом патока текла,
вуста, язик обволікала,
до краплі ликнула-м й опала...
По тілу з голови до ніг
в обох нас бігали мурахи.
Немов утомлені дві птахи,
ми з ним забулись уві сні.

12

Альтанка любові

Прокинулась під спів пташиний
через відтворене вікно.
Надворі сонце, світла днина,
король чекав мене: «Аж, но,
вбирайся, – мовив мі, – кохана,
я покажу тобі альтану —
таких не виділа ніде...»
В пахучу зелень розмаїту,
у таємниче диво світу
мій добрий пан мене веде...

Небачена краса, незвична,
це слід побачить на віку.
Стрічає угорі велично
на вході прутень у вінку.
Розкішниця на іншим вході...
Ви побувайте при нагоді,
якщо вас обере султан,
у тому вівтарі любові,
тоді наявно, а не в слові,
ви зрозумієте мій стан.

Сувій довжезний по альтані,
тонкі арабські письмена
там виписані на сап'яні —
для прутня й піхви імена.
«То – поетичні, розумієш,
я прочитаю, як не вмієш».
Король почав: «Спис, Меч і Пхач —
се Прутень – Котик, Єдноокий,

Непереможний і Жорстокий,
Безрукий, Голуб, Відкривач.

Погашувач жаги, Вертлявий,
Пливак, і Вламувач, і Трач,
Охлялий, Мешканець темряви,
Сплюх, Волохач, Звідун і Швач.
Клин, Ворохобник, Довгоший
і Твердолобий, і Плішивий,
Таран, і Смолоскип, і Гриб,
Визволювач чужого тіла
і Викрутас, і Цвях, і Шило —
наймень тут є на різний штиб.

Мені сподобалась пригода:
– Звідкіль взялись ті імена?
– А кожен пише, хто приходить...
– Мені дозволиш? – Я те знав, —
вмочив перо: – Юж, прошу, пані,
повідж, а я впишу в сап'яні.
– Пиши: Ковзан, Марко Пекельний... —
король записував ретельно, —
і Довбня, й Самовитискач,
і Макогін, і Маслобійка,
і Булава, і Самосійка,
Квач, Кіл і Пакіл, і Товкач.

Король на те зайшовся сміхом
й наймення піхви зачитав:
– Цьмакаюча, Доверху міхом,
Розтята, Прірва, Варгата,
Губки з борідкою, Тужлива,
Ситко і Пекло, Краснослива,
Смоктачка, Хтива, Їжачок,
Настирлива і Гребеняста,
Смаколик, Щілина губаста...
А ти підкажеш мені що?

– Дупельце, Ружа, Пастка, Нірка,
Макітра, Ступа, Свічкогас,
Криниця, Ополонка, Дірка...
– Ніхто не годен був за раз
імен назвати так багато, —
король хвалив. Я була рада.
Тоді до віттаря підвів.
На нім відкрита книга груба:
– Тут вірші про кохання, люба,
як хто у давнину любив.

Я деякі напам'ять знаю.
Шейх Ас-Суюті. Прочитаю:

*«Слава Аллаху, же сотворив кунитовних жінок,
Же годні витримувати напір гвалтовних прутнів!
Слава Аллаху, же сотворив рівні і тверді прутні,
Подібні до списів, аби ся вбивали вони іно в піхви, а не деінде!
Слава нехай буде тому, хто обдарував нас
Приємністю ссання і гризіння варг,
Кладіння грудей на груди, стегон на стегна
І позоставлення нашої калиточки під брамою любови!
Слава і вічний мир буде тим спосеред вас,
Которі вміють цілувати делікатне личко,
Стискати чудний стан, показувати піхвам найбільші прутні
і заливати розкішниці солодоццями меду!
Трімося і заглиблюймося, пиймо вино і ся розігріваймо,
Вдаряймо і витягаймо, добиваймося в двері,
Стараймося, аби наймиліші удари
Наступували по найгвалтовніших!»*

А далі в книзі є поради,
як задоволення підняти:

*«В горнятко меду кинь для втіхи —
дванадцять зерен мигдалю
і сотню кедрових горіхів.
Жага до любощів зростає
у тих, хто курячою жовчю
і піхву й прутень натирає.
Ще можна сало розтопити
і, коли виникне бажання,
ним прутня добре помастити.
Розжоване вербове гілля
і мазь із ягід бузини,
інбир в оливковій олії —
відомі люду з давнини.
Ще в любощах допомагає,
коли жувати перед тим,
зерно гірчичне й трохи чаю.
А є ще напій для кохання:
сік цибулевий рівно з медом —
варити й пити перед зляганням».*

У книзі цій, ось далі, тут,
Є про жінок з усіх усюд:

*«У візантійок волооких
широкі піхви і глибокі.
Гішпанки гарні непомірно,*

та пахощів на них надмірно.
Індуски, хінки і слов'янки —
це не жінки, есте, поганки.
Брудні, паскудні, найглупіші,
найнікудишніші, найгірші.
Муринки же – ті є розкішні,
послушні, у коханні втішні.
Спокусливіші – ірадійки,
а найсердечніші – сирійки.
А бедуїнки й персіянки —
неперевершені коханки,
до того ж есте найвірніші
і, що важливо, найплідніші.
В нубійок піхви, наче пічки,
і укшалтовані сіднички.
Турчинки мають піхву зимну,
мороз бере калитку аж,
у сварках дуже злі, нестримні
й від перших злучень входять в тяж».

– Чим провинилися слов'яни?!
Про них у книзі тільки зло!..
– Ще не звойовані Балкани
тодісьмо. Ляшок не було.
Русинок теж іще не знали.
Але тепер, щоб знати мали
із Роксолянїї дівиць,
впишу: солодкі і пестливі,
в них піхви спраглі, смокотливі,
слід перед ними впасти ниць.

Розвеселити тебе хочу,
від бедуїна тут урок, —
король мі засміявся в очі, —
що жив в пустелі без жінок:
«Щоб скрасити журливу днину,
для злучення знайди тварину.
Найперша в ряді є коза.
То вигідна для злуки штучка,
задертий хвіст відслонить дучку,
щоб прутень зручно заповзав.

Доступна, бо малого зросту,
але ж рухлива, шерсть слизька.
Єдного мужа тут не доста,
тра щоб еден тримав в руках
ту бистру бестію за роги,
тим часом другий діло робить.
Гаряча піхва у кози!

Коли в ній прутень весь зникає,
то мов у полум'ї палає,
пече й калитку до сльози.

Корова в злуці геть не дика,
із нею добре гарувать.
Єдина прикрість – завелика,
слід рихтування лаштувать.
Вузенька піхва ув ослиці,
та юж на кого розізлиться,
то ратицею втулить вмить.
Ще в цьому ділі справна гуска,
у неї зручно все і вузько,
лиш треба трохи придушить...»

В цім місці наше реготання
завершило оте читання...

13

О тім, як я стала гасекі гурем (царицею гарему)

За кілька днів після едему
пригода трапилась сумна.
Була царицею гарему
жеж черкесійка, бо вона
султану сина народила.
На мене лютилась, шипіла —
пан ся зі мною утішав.
В саду мене відслідкувала,
юж дряпала, волосся рвала,
була би вбила без ножа.

Мі шию обіруч стискала.
Ледь вирвалась. Вона услід:
– Ти – м'яса проданий кавалок,
зрадливе стерво, сучий плід!
Тобі рівнятися зі мною?!
Сховалась я в моім покої,
дивлюсь в люстерко... На щоці —
о жах! – подряпини криваві!
Мені тепер не до забави...
Ще й на обох руках синці!

Король ся нудив тої днини,
за мною євнуха прислав.

Я показала єму спину,
відмовилася, не пішла.
Юж пан уперто вдруге кличе.
Пішла. Уздрів моє обличчя.
– Як? Ти з подряпанним лицем?!
Так ось чому іти не хочеш!
Мені доправить перед очі
негайно Гасекі Гуррем!..

Мене побачила й відразу:
– Жалітись, бачите, прийшла!
Ти – проданий кавалок м'яса
і є, і будеш, як була!
– То я її сюди спровадив, —
король спинив, – я хочу знати,
що межі вами там зайшло?
– Зайшло? Про що мій пан питає?
Немов того ніхто не знає,
куди слов'янку повело!

Я королевича вродила,
ти тішився, пишався ним.
Слов'янка ж короля відбила,
король мене відсторонив.
Я у гаремі королівна,
та мавпа-сте мені не рівня,
ти ліпше жабу покохай!
– Щоб з іншими ти не рівнялась
і тільки першою вважалась,
до сина нині вирушай!

Відтак скінчились дикі ігри,
щоб я жорстоко не карав,
найвища будеш з-поміж інших
в Магнесії, – король сказав.
Та втямила, що зле вчинила,
забідкалась, сльозу пустила,
я була схильна до жалю.
Та юж удвох нам буде тісно,
вродити сина маю, звісно,
йому дорогу простелю.

Відтак, між королем і мною
не було більше перепон.
Я упірнула з головою
в науки. Ставила на кон
знання, не тільки куншт любові,
купалася у віршах, в слові,
а ще у безлічі наук.
Арабську вчила і турецьку,
а ще до того трохи грецьку,
не випускала книги з рук.

Ми часто й довго говорила
на різні теми з Валіде,
вона багато пояснила.
Питаю якось: – Розум де
жіночий міститься, ти знаєш?
– А ти чому про це питаєш?
– У стегнах розум, поясни,
про це ось пише Аль-Кабірі...
– Ну, це неправда в повній мірі,
не в стегнах – в лоні, поміж них.

Замолоду же мислить лоном,
повір мі, кожна, я права.
Леч як спаде жаги корона,
вступає в силу голова.
– Любов, знання і насолода,
і туга, – знати я не проти,
де у жінок вони живуть?
– В розкішниці, у серці, в оці —
у тому є найвища суть.

Знання ув оці. Бачиш оком
його й захоплюєшся ним.
До серця йде любов висока,
яку нікому не спинить.
Заволодіє серцем пристрасть,
яскрава, чиста, промениста,
й оселиться покійно там.
Коли ж розкішниця зазнає
з коханим любощів навзаєм, —
в тім насолода й гіркота.

Розкішницею, маєш знати,
в найпершу чергу добре й зле
уміє жінка розрізняти...
– Я зрозуміла це... Але...
Які жінкам до шмиги прутні?
У любощах, з усіх, що сутні,

найнайприємніші які?
– Жінки, що наче ружі гожі,
єдна із єдною не схожі.
Ну... Є високі, є низькі...

Й розкішниці є різні, діво,
так, як і пристрасть, і любов.
Яка – гаряча і пестлива,
в якій би – й шкворінь охолов.
Чоловіки є ниці й путні,
в них різна здатність, різні прутні,
любов і ненависть... Ади,
якщо у жінки близько матка,
їй треба у таким випадку
короткий прутень і твердий.

Далеко матка – прутень довгий,
твердий, до краю щоб зайшов.
Звичайно, якщо жінка добра,
тоді взаємність і любов.
Лиха натура – то злягання
ніяк не викличе кохання.
Якщо ж гаряча і палка,
потульна, щедра і пестлива —
з такою є любов щаслива,
без грубощів і нарікань.

Якщо жона низького зросту,
їй прутень значення не має,
у любощах вона не постить,
відверто, віддано кохає.
Жінки високі зимні, штучні
і норавливі, і бундючні,
вони спалахують не вмить.
Високо носяться, щоб знала,
їм прутень треба досконалий,
непросто їх задовольнить.

Мое базікання, як повінь,
а попри те, життя летить.
От і скінчилась моя сповідь,
за помилки Аллах простить.
Чи я писала чесно, гарно,
чи нерозважливо і марно,
але не чую в тім вини,
що змалювала дії й лики...
Аллах Всевишній і Великий,
найперший в тому рахівник.

*Багрин (1-2-й, 13-14-й розділи) – Миргород (3-12-й розділи),
березень 2017*

Олександр Пушкін
Гавриїлада
Цар Микита і сорок його дочок

*И к персям юным, изнывая,
Главой усталою прильнуть:
И, цепenea и рыдая,
На лоне жизни, лоне рая
Хотя минутку отдохнуть.*
Тарас Шевченко. Тризна

Гавриїлада

Воїстину єврейці молодій
Я зичив би душевного спасіння.
Прийди до мене, милий ангел мій,
Прийми благословення як прозоріння.
Я у краси земної на посту!
Люб'язних вуст усмішка задовільна —
Царю небес і Господу-Христу —
І віршоспів на лірі богомільній.
Сумирних струн, можливо, врешті-решт
Її візьмуть в полон церковні співи,
І дух святий зійде на серце діви;
Думок володар і сердечних веж.

Шістнадцять літ, невинність і незнання,
Скіс чорних брів, незайманих горбків
Під полотном пружисте хвилювання,
Нога кохання, білий ряд зубів...
Навіщо ж ти, єврейко, усміхнулась,
Нащо рум'янець личко фарбував?
Ні, світку мій, ти, певно, обманулась:
Я не тебе, – Марію описав.

В полях, далеко від Єрусалима,
На відстані від юних волоцюг
(Яких чорти посадять на ланцюг),
Красуня-діва, ще ніким не зрима,
Без вигадок вела спокійний вік.
А муж її, поважний чоловік,
Плохий столяр, сокирник посивілий,
В поселенні єдиний був до діла.
Вдень і вночі як проклятий крутивсь
То з пилкою, то з рівнем під рукою,
З сокирою, і навіть не дививсь
На ті принади, що йому дались;
І потаємний, витканий судьбою,
Ще у бутоні нерозкритий цвіт,
Що був готовий здивувати світ,
Лінивий чоловік, а чи старенький,
Своєю лійкою не орошав.
Як батько, чемно опікав єврейку,
Її, невинну, тільки годував.

Та, братіє, з небесного амвона
Всевишній Бог свій погляд притулив
До стану, до незайманого лона

Раби своєї – й у собі збудив
Завзяття; і в премудрості глибокій
Благословити взявся вертоград —
Той вертоград, забутий, одинокий, —
Нагородити щедро дивний сад.
Ніч в німоті простори обіймає;
Марія у кутку собі дрімає.
Рече Всевишній, – діві сниться сон;
Йй в небесах відкрився горизонт
У глибині, для ока неозорій;
У славі осяйній, легкій, прозорій
Тьми янголів хвилюються, киплять,
Нелічені літають серафими,
Бряжчать на звучних арфах херувими.
Архангели у німоті сидять,
Покривши мудрі голови крилами, —
Яскравими окутаний хмарками,
Господній трон, без стелі і без стін,
І Світлий вмить очам явився Він...
Всі впали ниць... Стихає арфи дзвін.
Схиливши голову, Марія офірує,
Дрижить як лист і голос Бога чує:
*«Краса земних люб'язних світу донь,
Ізраїлю незаймана надія!
Я від любові весь полуменю,
Чекай торкання праведних долонь:
Готуй себе до послуху віднині,
Жених несе любов своїй рабині!»*

Знов у хмарини вбрався Божий трон,
Став на крило небесний легіон,
Чарівна арфа шле привітні звуки...
Вуста відкривши і схрестивши руки,
Марія вся у неба на виду.
Але куди схвильовано ведуть
Її уважні полохливі очі?
Хто в натовпі придворних молодих
Із неї не зведе очей своїх?
Шолом із пір'ям, одяг парубочий
І кучерів закрути золотих,
Високий стан і погляд соромливий —
Все до вподоби діві незрадливій.
До серця їй володар білих крил!
Пишайся тим, архангел Гавриїл!
Пропало все. Попри дитячі піні,
На полотні отак зникають тіні,
Народжені в чарівнім ліхтарі.

Прокинулась красуня на зорі

І ніжилась на ложі в млосній ліні.
Та дивний сон, та милий Гавриїл
Немовби її зіллям опоїв.
Царя небес вона в полон хотіла,
Приємні їй були його слова,
І перед ним вона благоговіла, —
Та Гавриїл милішим був – овва...
Так інколи дружину генерала
Приваблює козирний ад'ютант.
Що нам чинить? так доля наказала, —
З цим згодні і невіглас, і педант.

Химер любові нам не обійти
(Не мислю нині іншої розмови).
Під поглядом вогненным гоноровим
Нуртує кров, колишуться світи,
Коли нудьга бажань непоборимих
З'їдає нас і душу тяготить,
Нас переслідує усюди і томить
Предмет один страждань і дум незримих, —
Ну, правда ж? в колі друзів молодих
Повірника знаходимо для тайни.
О пристрасті! Говоримо про них
У захваті юнацькому, звичайно.
Коли ж ми раптом упіймали мить,
Крилату мить довірливої згоди,
До радощів на ложі насолоди
Красу вдалося вміло прихилить,
Коли любовні відійшли страждання
І нам бажати вже нема чого —
Щоб оживити пам'ять про кохання
З повірником пліткуємо – агов!

Її пізнав ти, Боже, хвилювання,
І ти пашів, Всевишній, як і ми.
Творити ти закинув намагання,
В мольбах небесних загубив старання, —
Складав палкі закоханій псалми,
Співав з небес: *«Люблю, люблю Марію,
В журбі своє безсмертя волочу...
Де крила? До Марії полечу,
На її грудях я спочить волю!..»*
Ще щось подібне у пориві плів —
Всевишній полюбляв барвистість слів...
Улюбленця покликав, Гавриїла,
Про почуття у прозі розказав.
Розмови їхні церква утаїла,
Євангеліст тут, певно, маху дав!
Та збереглися письмена вірменські,

Що Цар небес хвалу йому віддав,
В Меркурії архангела обрав,
Позначивши у ньому ум вселенський, —
І до Марії ввечері послав.
Архангелу такі наряди прісні,
Бо вигода дорівнює нулю.
Писульки переносити і вісті
Хоч вигідно, але ж він самолюб.
І слави син, не кажучи жалю,
Вступив у роль – послужливий догідник
Царю небес... а по земному звідник.

Та не дрімає ворог, сатана!
Почув він раз, блукаючи у світі,
Що Бог єврейку має на приміті —
Красуню юну, а між тим вона
Відвести має люд від муки пекла.
У підступах лукавий добре петрав —
Клопоче він. Всевишній попри те
На небесах долав нудьги нападки,
Про світ забув, навколишнє – пусте,
Ну хто порушить складені порядки?

А що ж Марія? Нині де вона,
Печальна юна Йосипа дружина?
В саду своєму, жальних дум мана,
Сліз і журби дівочої причина,
Розрада тільки у чарівних снах.
З душі не відлітає образ милий,
До Гавриїла рветься серце й тіло.
У прохолоді біля джерела
Красуня в коси думи заплела;
Не милі діви пахощі духмяні,
Не веселить прозорих вод дзюрчання...
Змія прекрасна раптом приповзла.
Поблискуючи шкірою своєю,

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.